

Sfantul, preacuviosul parintele nostru

Daniil Sihastrul

CUVINTE DE FOLOS

An I - Nr. 6
21 decembrie 2008

UN CUVÂNT PE SĂPTĂMÂNĂ

„De te îngrijești în mod deosebit covârșitor de post și de rugăciunea neîncetată, nu îndrăzni să cugeți că acestea te vor mântui, ci nădăjduiește că Dumnezeu va avea milă de necazul trupului tău și te va ajuta în slăbiciunea ta.”

(cuviosul Isaia Pustnicul)

Părintele Iustin Pârvu **- culese de ucenici și apropiați -**

Văzând niște frați care tocmai se calugăriseră și care veniseră să-i binecuvinteze cu un cuvânt pentru viață, Părintele Iustin a spus: „Vai, ce de îngeri aici!”

1. Și apoi, sfătuiră și îndemnând spre jertfelnicie, a zis: „Prigoane, pușcării, lagăre, temnițe, izolări, înfometări, schingiuri, umiliri, astea le-am trecut și noi. Nu mai sunt atât de grozave. Dar prin ce veți trece voi, aceasta nu a mai fost de la începutul lumii până azi”.

2. Un frate a întrebat: „Părinte, Avva Varsanufie vorbește că în vremea sa mai rămăseseră doar trei purtători de Dumnezeu. Și dacă asta era la 550 de ani după Hristos, astăzi câți mai sunt?” A răspuns bătrânul: „Trei sute. Căci la sfârșitul vremii sfinții nu vor mai face semne și minuni, ci vor petrece neștiuți și necunoscuți, în smerenie”.

3. Un ucenic a întrebat: Părinte, ce va să zică aceea că ceea ce va veni „nu a mai fost de la începutul lumii până acum”? Păi nu vezi, a zis, că lumea întreagă e un Pitești [e vorba de „reeducarea” de la Pitești] uriaș? Dacă până acum slugile diavolului au vrut să ne lepădăm de credință, de Adevăr, ceea ce va urma va fi satanizarea omului. Acum e încă o oarecare pace. Dar vor veni zile când se vor strădui din toate puterile să îndrăcească, să satanizeze omul. Și ei știu de acum cum s-o facă. Și cine și cât se va putea împotrivi îndrăcirii forțate? Aceasta este plinirea cuvântului pe care l-a zis Mântuitorul: „Căci va fi atunci strâmtorare mare, cum n-a fost de la începutul lumii până acum și nici nu va mai fi. Și de nu s-ar fi scurtat acele zile, n-ar mai scăpa nici un trup, dar pentru cei aleși se vor scurta acele zile” (Matei 24: 21-22).

4. Cineva i-a zis: Părinte, am ispite, ce să fac? A zis Bătrânul: Cere de la Dumnezeu să-ți mai adauge. Aceasta este Crucea. Nu cere să ți se ia, ci să ți se mai adauge. Ca să meriți Învierea.

Sursa: Internet
Culese de Mihai Ion

NOE ȘI IISUS

Ceea ce odinioară era corabia lui Noe peste puhoaiile potopului, aceea e Biserica lui Hristos - Cel cu cruce - peste puhoaiile pierzării. Deosebirea e că aceea a fost închisă pe dinafară de Dumnezeu și nimeni n-a mai putut intra¹, pe când corabia Bisericii - corabia cu crucea pe catarg - are intrarea deschisă și mai pot intra oameni învălmășiți de puhoaiie. Acolo era Noe, aci Hristos, iar în valuri ucigașul, înecând pe oameni.

Se întâmplă însă ceva de neînțeles: că cei ce se chinuiesc în valuri, deși toți țin să trăiască, totuși nu toți vor să scape în corabie. Mai mult chiar, scuipe mâinile ce li sentind de la intrarea corăbiei. Iar mâinile sunt brațele părintești: brațele celor șapte Sfinte Taine ale lui Dumnezeu care izbăvesc pe oameni din potop, născându-i din trup în Duh², din amărâta viață la viața cerească. Aceștia, care nu vor să scape în corabia cârmuită de Iisus Hristos - Cel cu cruce - sunt fiii pierzării³, fiindcă n-au primit iubirea adevărului ca să se mântuiască.

De aceea Dumnezeu îngăduie să vină asupra lor amăgiri puternice, ca să dea crezământ minciunii și să cadă sub osândă toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au îndrăgit nedreptatea⁴.

Astfel, după trecere de vreme, îngăduind Dumnezeu, vrăjmașul mântuirii oamenilor s-a iscusit tot mai mult în rele: a scornit și el corăbii și cu ele dă târcoale peste apele potopului, ca să culeagă el pe cei ce-ntind mâinile să scape, dar scuipă Biserica. Pentru ei, pentru fiii pierzării, îngăduie Dumnezeu amăgirea nelegiută a Satanei⁵, care li s-a făcut până acum în peste 800 de hristoși mincinoși⁶, care de fapt sunt diavoli. Căci până acum nelegiuitul a scornit peste 800 secte⁷, luntri sau biserici mincinoase, în care pe mulți îi ia de minte și-i duce cu el. Înșelăciunea e ușor de prins: corăbierul vrăjmaș și hristoșii mincinoși nu au crucea pe catarg, iar înlăuntru nu au cele șapte Taine. Înșelăciunea e și mai vădită, întrucât oricare din hristoșii mincinoși, luat în parte, nu e fiul Tatălui; dovadă că nu-și lasă ucenicii să zică "Tatăl nostru", deși scrie: "Așa să vă rugați"⁸. Prin urmare hristoșii mincinoși își scot ucenicii dintre fiii Tatălui și-i fac fiii pierzării. Aceștia sunt cei nesiguri în adevăr, dar siguri în înșelăciune. Apoi, oricare dintre hristoșii mincinoși, luat în parte, nu e fiul Sfintei Fecioare, dovadă că-și învață ucenicii să zică rău de Maica Domnului; și în sfârșit să ne gândim la întrebarea Apostolului Pavel: "Oare s-a împărțit Hristos?"⁹

Cum ajunge cineva pradă înșelăciunii, se va lămuri la vreme. Aci, răspunzând celor ce se țin mai presus de Biserică și sfinți, e destul să le aducem aminte înșelăciunea în care au căzut iudeii, ucigașii dreptilor, primii călători la iad cu Scriptura în mână, întrebându-i: Nu după Scripturi¹⁰ au răstignit ei pe Dumnezeu?

¹ Facere 7, 16. ² Coloseni 2,12 ³ Ioan 17,12 ⁴ 2Tesaloniceni2, 10-12. ⁵ 2Tesaloniceni 2,10
⁶ Matei 24,24. ⁷ 800 în 1946, acum cca.3000 ⁸ Matei 6,9 ⁹ 1Corinteni 1,13 ¹⁰ Ioan 19,7

Fragment din „Cărarea Împărăției” - Părintele Arsenie Boca

SFINȚII DE LÂNGĂ NOI

VIAȚA SFÂNTULUI IERARH PETRU MOVILĂ, MITROPOLITUL KIEVULUI

Petru Movilă este fără îndoială, unul dintre cei mai respectați teologi ortodocși ai celui de-al doilea mileniu.

Renumele său însă, a depășit cu mult granițele Europei răsăritene, fiind apreciat și recunoscut în Europa de Vest și în America, practic de întreaga lume ortodoxă.

El provine din binecunoscuta familie moldoveană a Movileștilor, care s-a ridicat în timpul domniei lui Ștefan cel Mare.

S-a născut la Suceava, la 21 Decembrie 1596, ca fiu al lui Simion Movilă - mai târziu, domn în Muntenia și în Moldova - și al soției sale Marghita (Margareta). Petru era deci strănepotul lui Petru Rareș (1527-1538; 1541-1546). De mic copil a învățat carte și a fost educat în frica de Dumnezeu. Îi plăcea să meargă la mănăstirile bucovinene și în special la moaștele Sfântului Ioan cel Nou - sfânt la care a avut evlavie toată viața.

După uciderea tatălui său în 1611 de către soția fratelui său Ieremia (care-i râvnea tronul), a părăsit cu familia în Muntenia, așezându-se definitiv în Polonia. Aici el are posibilitatea să-și continue studiile la școala ortodoxă a "Frăției" din Lvov (Lemberg) unde a avut drept îndrumător direct pe un diacon foarte iscusit de la care a învățat nu numai teologia, ci și multe limbi străine (slavona, ucraineana, polona, lituaniana și franceza), dar în special limbile greacă și latină de care era foarte pasionat.

Înainte de a deveni mitropolit (1633), Petru a fost starețul binecunoscutei mănăstiri Pechersca Lavra din Kiev.

Pe vremea lui Petru, Kievul se afla sub stăpânirea regilor Poloniei, iar Ortodoxismul kievean se afla sub continuu asalt atât din partea catolicismului cât și a calvinismului.

Petru s-a dovedit a fi întotdeauna un apărător al bisericii și tradiției ortodoxe. Lucrarea sa de căpătâi este concepută sub formă de întrebări și răspunsuri pe marginea Simbolului Credinței (Crezul de la Niceea) și de aceea este considerată ca una din cele cinci "Cărți Simbolice ale Ortodoxismului".

Deși departe de plaiurile natale, marele Ierarh al Kievului n-a uitat de poporul român din care a provenit și l-a ajutat ori de câte ori a fost nevoie.

Astfel, el este cel care a trimis tipografiile la Târgoviște, Câmpulung și la Govora, iar la Iași, pe lângă tipografie a trimis și patru profesori pentru noua Academie înființată de dreptcredinciosul domn Vasile Lupu, după modelul celei de la Kiev. În 1645 vine la Iași și binecuvintează căsătoria fetei lui Vasile Lupu, Maria, cu nobilul polonez Ianusz Radziwill.

Pe frontispiciul multora din tipăriturile sale se găsește stema Movileștilor sau a Țărilor Române, unde domniseră membri ai familiei movileștilor. El însuși se intitula "fiu al voievodului țării Moldovei" sau "fiu de domn moldovean", ca expresie a dragostei față de neamul din care descindea.

A trecut la Domnul în ziua de 22 Decembrie 1646, fiind îngropat în biserica mare a Mănăstirii Pecerska. Întreaga avere a folosit-o pentru restaurarea de biserici, înființarea de școli și întreținerea lor. Pentru deosebitele sale merite, Mitropolitul Petru Movilă al Kievului a fost canonizat de Biserica Ortodoxă din Ucraina în luna Decembrie 1996.

Reproducem în continuare un fragment cu referire la "rugăciune" și "speranță".

- Ce este rugăciunea?

- Rugăciunea este o cerere pe care o facem lui Dumnezeu, cu credința fierbinte și cu speranța de a primi binecuvântări după voința Lui; sau este înălțarea sufletului și voinței noastre la Dumnezeu, pentru a-L lăuda sau pentru a-I mulțumi pentru binecuvântările care ni le dă.

- Ce este speranța?

- Speranța este adevărata încredere în Dumnezeu, fără nicio urmă de îndoială în bunăvoința Lui, pentru iertarea păcatelor și pentru orice altă cerere cu referire la lucruri prezente sau viitoare; Apostolul ne spune astfel: "Nu îți pierde deci încrederea pentru că mare va fi răsplata care te va aștepta", și mai spune: "Pentru că noi suntem mântuiți prin speranță. Dar speranța pe care o vedem, nu este speranță. Dar dacă sperăm pentru ceea ce nu vedem încă, atunci înseamnă că avem credință și suntem răbdători."

Sursa: Internet

Culese și prelucrate de Negoescu Anca-Florina

DESPRE CELE ȘAPTE LAUDE BISERICEȘTI LAUDELE BISERICEȘTI, TEMEURI BIBLICE ȘI ISTORICE

În Sfânta Scriptură a Noului și Vechiului Testament găsim argumente pentru fiecare din cele șapte Laude, în mod special în Psalmi. Vecernia, Utrenia și Ceasurile din timpul zilei sunt considerate ca fiind aplicate după cuvintele psalmistului: „Seara și dimineața și la amiază mă voi ruga și El va auzi glasul meu” (Ps. 56, 19).

Cea mai amintită rugăciune este cea de dimineață, iar aceasta se vede în mod special la Psalmii citiți la Utrenie: Psalmii 19 și 20 (numiți „psalmi împărătești”, pentru că amintesc de împărații de odinioară, amintind de prerogativele, puterea și strălucirea cu care erau odinioară învestit cel care conducea țara, în numele lui Dumnezeu), Psalmii 3, 37, 62, 87, 102, 142; „Dimineața vei auzi glasul meu, Împăratul meu și Dumnezeul meu... Dimineața voi sta înaintea Ta și mă vei vedea” (Ps. 5, 2-3).

Pavecernița (rugăciunea dinainte de culcare) și Miezonoptica (rugăciunea de la miezul nopții) sunt de asemenea amintite de Psalmist: „spăla-voi în toate nopțile patul meu, cu lacrimile mele voi uda așternutul meu” (Ps. 6, 6) sau „în miezul nopții m-am sculat să Te slăvesc pentru judecățile Tale cele drepte” (Ps. 143, 2).

Înțelesurile simbolice ale acestor Laude sunt profunde și amintesc de momente importante din istoria sfântă a mântuirii oamenilor. Aceste înțelesuri sublime corespund unei nevoi psihologice a credincioșilor de a-și aduce aminte neconținut de Dumnezeu și de a se ruga în momentele mai importante ale zilei. **Vecernia** este ca o slujbă de mulțumire adusă la sfârșitul zilei pentru că am ajuns cu bine la apusul soarelui și că am mai adăugat încă o zi la anii noștri. Totodată amintește de răstignirea Domnului Iisus Hristos și de punerea lui în mormânt de către Iosif și Nicodim, împreună cu femeile purtătoare de mir, eveniment ce a avut loc seara.

Pavecernița este slujba prin care cerem de la Dumnezeu ajutor și pază pentru trecerea în pace a nopții care începe, rugându-l să ne dea odihnă netulburată și să ocrotească somnul nostru de primejdii, de năluciri și de ispitele ce vin asupra noastră, care ne pândesc mai ales noaptea, din întuneric.

Pavecernița ne duce cu gândul la noaptea vieții, care este închipuită prin întunericul nopții și pentru care ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea a o întâmpina pregătiți și fără teamă. Ne aduce aminte totodată de coborârea Mântuitorului la iad, cu sufletul și cu Dumnezeirea, spre a slobozi pe cei legați din veac.

Miezonoptica este expresia nevoinței monahale și pustnicești a privegherii și totodată simbol și imitație a laudei necurmăte pe care îngerii o aduc pururi lui Dumnezeu, în ceruri. Ne amintește de începutul patimilor Domnului (prinderea Lui în grădina Ghetsimani și aducerea la judecată), de slăvita Lui Înviere și de judecata din urmă.

Utrenia exprimă gândurile din revărsatul zorilor, pe care creștinii le îndreaptă către Dumnezeu, după scularea din somnul morții, cuprinzând mulțumirea pentru trecerea în pace a nopții și rugăciunea pentru trăirea cu folos și în cuviință a zilei care începe. Ea ne aduce aminte de patimile îndurate de Domnul de la miezul nopții până la ziuă: ducerea Lui de la Ana la Caiafa, loviturile și scuipările, etc.

Ceasurile I, III, IV, IX cuprind rugăciunile aduse lui Dumnezeu în momentele cele mai de seamă ale zilei (începutul zilei, al doilea sfert din zi, miezul zilei și ultimul sfert din zi), simbolizând astfel lauda necurmată pe care puterile Lui Dumnezeu o aduc lui Dumnezeu. Se înțelege de asemenea și simbolismul trinitar prin revenirea din trei în trei, exprimând lauda neîncetată adusă de Biserică, Sfintei Treimi. Ne aduc aminte de momentele întâmplare la acele ceasuri cu Hristos Domnul: judecata în fața lui Pilat, osândirea la moarte, răstignirea și moartea pe cruce.

Sfânta Liturghie nu face parte din cele șapte Laude, pentru că aceasta le completează, le desăvârșește și este încununarea acestora.

Cătălin Ovidiu-Robu

MĂNĂSTIRI DIN ROMÂNIA

Mănăstirea Cârnu

Mulți dintre noi cunosc sau au auzit de mănăstiri precum Sihastria, Neamț, Ciolanu, Căldărușani, Sâmbăta și lista poate continua. Dar printre acestea sunt și altele mai mici, necunoscute și ascunse de forfota vizitatorului. Daruri ale lui Dumnezeu de liniște și spațiu de contemplație și rugăciune pentru pelerinul împovărat de zgomotele asurzitoare ale „sforăiturilor politico-economice” și ale lumii în fuga ei după satisfacere de poftă și patimi. O grabă continuă ce fură omului șansa de a-L cunoaște pe Dumnezeu prin contemplație, fuga după acumulare de bunuri materiale ce se vor duce pe „apa sâmbetei”. Da chiar de unde vine această expresie: ”pe apa sâmbetei”? Rămâne de văzut.

Unul dintre aceste spații de anamneză, de regăsire a omului în brațele lui Dumnezeu este și Mănăstirea Cârnu. Fiind una din cea mai veche așezare monahală de pe Valea Buzăului (Sf. Epifanie arhiepiscopul Ciprului trecut la veșnicie în 403 menționează prezența vieții sihăstrești din munții Buzăului), aparată de culmile munților, aceasta se adăpostește între rotunjimile domoale ale dealului Blidisel. La doar câțiva km de orașul Cislău trecând pe drumul însoțit de cântecul râului Buzău apoi prin satele comunei Pânătau, se iese din acestea și se continuă drumul șerpuind printre și peste rotunjimile dealului.

Aparată dinspre Nord de o culme ușor împădurită, ca un zid de cetate, se găsește incinta mănăstirii. Un spațiu parcă ieșit din curgerea timpului. Vatra este așezată pe locul celor mai vechi sihăstirii din Munții Buzăului și Codrii Cislăului. Sihăstria Cârnu, de pe valea pârâului Tega, întemeiată de călugări iubitori de liniște, având o bisericuță de lemn, cu hramul Sf. Arh. Mihail și Gavril. În anul 1546, în a doua sa domnie, Mircea Ciobanu și soția sa Doamna Chiajna a ridicat biserica Mănăstirii Cârnu, menținând hramul vechii biserici.

În secolul al 18-lea Schitul Cârnu era o renumită vatră isihastă, locuită de 12 monahi sihaștri, după numărul celor 12 Sfinți Apostoli, potrivit povățuirii Sfântului Cuvios Vasile de la Poiana Mărului.

Aici în 1744 a venit să viețuiască tânărul rasofoar ucrainean Platon, cel care avea să fie ucenic al Cuviosului Vasile și mai apoi mare stareț și duhovnic în Mănăstirile Secu și Neamț și anume Sfântul Cuvios Paisie Velicicovschi

Acesta a stat în Schitul Cârnu până în 1746 povățuit de ucenicii de aici ai starețului Vasile, ieroschimonahul Mihail și mai ales de Ieroschimonahul Onufrie, mare pustnic și duhovnic, vestit prin viața sa îmbunătățită. În 1746 rasofoarul Platon pleacă în Sfântul Munte Athos unde în 1750 va fi călugărit de însuși Cuviosul Vasile de la Poiana Mărului, venit acolo tocmai pentru a împlini această rânduială.

Dupa 140 de ani de încetare a activității monahale datorită secularizării comandată de domnitorul Cuza între anii 1863-1864, acest asezământ a fost redeschis la 1 martie 1991, la inițiativa Preasfintitului Epifanie Norocel, episcopul Buzaului, iar la 14 octombrie 1991 s-a oficiat prima slujba religioasă în biserica refacută.

Se simte în acest loc rugăciunile Sfinților lui Dumnezeu. O adâncă pace îl învăluie pe creștin. Împletindu-se cu acestea se ridică împreună cu fumul de tămâie și rugăciunile obștei monahale, obște ce a menținut tradiția întemeietorului: numai 12 viețuitori după numărul Sfinților Apostoli. Chiar de ar fi dorit să se schimbe conștient sau inconștient această tradiție s-a menținut căci ori de câte ori apărea posibilitatea de a se mari numărul viețuitorilor monahali se întâmpla ca undeva să fie nevoie de cineva și să fie trimis după nevoie.

Activitatea măicuțelor de aici ofera senzația trăirii vieții, de efervescență și fierbere duhovnicească.

Cine-l caută pe Dumnezeu poate să-L contemple și aici la Cârnu.

Merge-ți și vă "odihniți"!

Mihai Ion

CUNOAȘTEȚI ARHIEPISCOPIA BUCUREȘTILOR? Mănăstirea Mihai Vodă

Mănăstirea Mihai Vodă este una din cele mai vechi construcții din București, păstrate până astăzi, ctitorie a lui Mihai Viteazul. Zidită în anul 1591 (construcția fiind terminată la data de 26 mai a aceluiași an) și așezată în centrul unei incinte înconjurată cu ziduri, sub forma unei cetăți, complexul mănăstirii a suferit mai multe transformări de-a lungul timpului, îndeplinind variate funcții, cum ar fi: reședință domnească, spital militar, școală de medicină, Arhivele Statului.

Mănăstirea a fost și un important sit arheologic; în incinta complexului mănăstirii, în centrul curții, se găsea un sit arheologic geto-dacic, vechi de peste 3.000 de ani compus dintr-o vatră, numeroase vase precum și alte vestigii.

În prezent, din întreg ansamblul mănăstirii s-au mai păstrat doar biserica și o clopotniță. Acestea se află amplasate pe Str. Sapienței din sectorul 5 al municipiului București, în spatele unor blocuri construite în timpul regimului comunist, din apropierea Splaiului Independenței și a parcului Izvor. În 1813 Mănăstirea Mihai Vodă „era printre mănăstirile mari ale țării”.

Există și o legendă, cu mai multe versiuni, care explică motivația construirii acestei mănăstiri, de către Mihai Viteazul. Conform acestei legende, într-o iarnă deosebit de geroasă, undeva între anii 1589-1591, Mihai, fiul vitreg al lui Pătrașcu Vodă cel Bun este prins din porunca lui Alexandru-Vodă cel Rău, pe motiv că ar fi uneltit pentru a ajunge la domnie. Mihai este dus spre Piața Sf. Anton, locul în care trebuia să fie executat prin decapitare. Drumul spre piață trecea pe lângă Biserica Albă-Postăvari de sub Dealul Spirei, iar Mihai cu permisiunea gărzilor se oprește la Sfânta Liturghie a bisericii și se închină la icoana Sfântului Nicolae, făcând totodată și legământul de a construi o mănăstire pe dealul din apropiere, dacă va scăpa cu viață. Versiunile legendei oferă două variante prin care Mihai a scăpat de osânda pregătită de Alexandru-Vodă cel Rău.

Prima vorbește despre o garanție depusă de 12 boieri, iar a doua accentuează calitățile fizice ale lui Mihai, „un bărbat falnic și deosebit de arătos”. La vederea lui Mihai, gădele înspăimântat ar fi aruncat securea și ar fi fugit. Conform acestei variante Mihai ar fi fost eliberat la presiunea membrilor comunității, strânși la locul execuției. Eliberat, Mihai își ține promisiunea luată în fața lui Dumnezeu și construiește mănăstirea.

Cea mai veche menționare documentară a Mănăstirii Mihai Vodă se găsește în grammata patriarhală din 1591 întocmită de egumenul Evghenie de la Mănăstirea Simonopetra din muntele Athos. Conform acestui document, Evghenie i-a cerut lui Mihai Viteazul să clădească o nouă mănăstire. Cea veche (Biserica Albă-Postăvari), metoh al Mănăstirii de la Athos, se afla în apropierea unei mlaștini aducătoare de boli.

În anul 1994, după multe suferințe în timpul comunismului, Biserica Mihai Vodă este redeschisă pentru credincioși. Tot acum are loc restaurarea picturii neobizantine din biserică a lui Costin Petrescu, de către pictorii Mihai și Ștefania Stinghe, Irina Petrescu restaurează icoana Maicii Domnului Hodighitria, sunt refăcute stranele și este pardosită biserică cu marmură. În 2004 sunt coborâte din clopotniță osemintele ce fuseseră adăpostite acolo în timpul mutării bisericii din anul 1985. acestea sunt îngropate în grădina din curtea bisericii și li se pune la căpătâi o cruce de piatră sculptată.

În prezent, în interiorul bisericii există o raclă în care sunt păstrate moaște ale următorilor sfinți: Sf. Ioan Iacob Hozevitul, Sf. Xenia Petrovna, Sf. Teofil, Sf. Mc. Sevestiana, Sf. Mc. Ciprian, Sf. Mc. Iustina, Sf. Mc. Clement, Sf. Mc. Trifon, Cuv. Auxenție, Sf. Dionisie Zakynthos, Sf. Mc. Anastasie, Sf. Mc. Panaghiotis, Sf. Spiridon, Sf. Nifon II, Sf. Ignatie Zagorski, Sf. Prooroc Ioan Botezătorul, Cuv. Sava cel Sfințit, Sf. Mc. Eustatie, Sf. Mc. Theodor Stratilat, Cuv. Paisie, Cuv. Stelian Paflagonul, Sf. Mc. Mercurie, Sf. Mc. Arhidiacon Ștefan, Sf. Apostol Andrei, Sf. Mc. Dimitrie, Sf. Mc. Haralambie. Cu toate acestea, biserica mănăstirii poartă hramul Sf. Ierarh Nicolae Arhiepiscopul Mirelor Lichiei, sărbătorit la data de 6 decembrie.

Boureau Alexandra-Ioana

ORTODOXIE ȘI SOCIETATE

EU ȘI LUMEA ÎN CARE TRĂIESC (1)

Preocuparea pentru “cum ne văd ceilalți” a devenit o obișnuință.

Prezența unui om aflat în fotoliul rulant zgândărește orgoliul celui mândru, care vede doar că are în față sa pe cineva la care să se raporteze având siguranța că îi este superior.

S-a întrebat oare cineva, cum văd lumea cei care trăiesc în fotoliu rulant? Nu cred.

Văzută din fotoliul rulant, lumea inspiră haos, teamă, deznădejde, însingurare... Observ suflete bolnave în trupuri sănătoase: suferința celor ce au de toate dar nu se pot bucura de nimic, teama oamenilor de auto-evaluare, plăcerea de a-i pune în inferioritate pe ceilalți pentru evidențierea propriei superiorități...

Toți acești indivizi cred despre mine c-aș fi bolnavă. Eu, bolnavă?

Orice boală trupească este pusă în evidență printr-o senzație dureroasă și orice durere sufletească pune în evidență o boală a sufletului, o disfuncționalitate. Pe mine nu mă doare nimic – nici trup, nici suflet.

De multe ori aud spunându-se: „Dac-aș fi ca tine, aș prefera să mor”.

Până acum, această afirmație – deși a fost rostită de mii de ori, nu a putut fi argumentată de nimeni. De ce?

Mă ajută cineva sa aflu?

Eu știu un singur lucru: am atâtea proiecte de viitor și atâta capacitate fizică și psihică încât nu am niciun motiv să gândesc negativ.

Pentru mine „a trăi” înseamnă mult mai mult decât „a respira”. Înseamnă „a făptui”.

Trăiesc și făptuiesc într-o societate ce nu a fost și nu este încă pregătită să mă accepte ca om, din pricina fotoliului rulant cu care mă deplasez.

Cine-s cei ce nu mă acceptă?

Cei ce văd doar fotoliul rulant și mă judecă prin prisma acestuia. Fraților, nu haina face pe om... Eu stau în el doar ca să pot făptui.

Mihaela Mihăescu
Președinte ASOCIAȚIA IHTIS

NOTĂ: În campania „350.000 de euro = solidaritatea a 350.000 de oameni ” s-au strâns 11.500 RON.

Mulțumim donatorilor

ISTORIA CRĂCIUNULUI ȘI TRADIȚIILE LUI

Crăciunul – singurul cuvânt în limba română care desemnează Nașterea Domnului.

În 325, împăratul Constantin cel Mare a introdus oficial Crăciunul ca sărbătoare care celebrează Nașterea lui Hristos. Tot în timpul domniei sale s-a decis ca duminica să fie “zi sfântă” într-o săptămână de șapte zile și s-a introdus Paștele cu dată variabilă. Cu toate acestea, cele mai multe țări nu au acceptat Crăciunul ca sărbătoare legală decât din secolul al XIX-lea. În Statele Unite, ultimul stat care a adoptat Crăciunul ca sărbătoare legală: Oklahoma, în 1907.

La români amintirea acelor vremuri este încă proaspătă, de vreme ce în unele sate bănățene și transilvănene ziua de 1 ianuarie se numește Crăciunul Mic, nu Anul Nou. Înainte de introducerea sa ca sărbătoare oficială în spațiul sud-est european, Crăciunul a fost o sărbătoare solstițială, când oamenii celebrau divinitatea solară.

În satele de pe Valea Mureșului, Crăciunul este încă legat de anumite credințe populare care se păstrează și în prezent, iar obiceiul de a oferi daruri își are originile într-o legendă pe care numai bătrînii o mai cunosc. Legenda spune că Moș Crăciun era un cioban rău, care nu a vrut să o lase pe Maica Domnului să nască în staulul său. Însă fără acordul soțului, Crăciuneasa o primește în gazdă pe Fecioara Maria, oferindu-i adăpost în grajd. Aflând acest lucru, Crăciun se înfurie și îi taie mâinile, dar Maica Domnului i le lipește la loc. Minunea îl convertește pe Crăciun la creștinism. De bucurie că nevasta sa a scăpat nevătămată de pedeapsa lui necugetată, Crăciun aprinde un rug din trunchiuri de brad în curtea lui și joacă o horă cu toate slugile sale. După joc, Crăciun împarte Sfintei Familii daruri păstorești: lapte, caș, urdă, smântână.

Colindatul este unul dintre obiceiurile de Crăciun care se păstrează cel mai bine în toate satele românești. Pe lângă mesajul hristic, multe obiceiuri practicate în această zi sunt legate de atragerea binelui asupra gospodăriilor. Copiii din satele de pe Valea Secașului pornesc să colinde pe la casele oamenilor, iar gazdele trebuie să-i primească pe colindători. În unele sate se mai păstrează și un alt obicei: cel mai în vârstă membru al familiei trebuie să arunce în fața colindătorilor boabe de grâu și de porumb.

Bătrînii spun că dacă boabele peste care au trecut colindătorii vor fi date găinilor, acestea vor fi spornice la ouat. Ei cred, de asemenea, că vor avea o recoltă foarte bună în anul următor dacă vor amesteca sămânța pe care o vor pune în brazdă cu boabele folosite în ajun la primirea colindătorilor.

Unul dintre obiceiurile de Crăciun ale românilor este legat de torsul și țesutul lânii la șezători. Pe lângă faptul că în șezători se muncea, în același timp era și un bun prilej de a se spune ghicitori, proverbe, de a se cânta balade, de a se învăța colinde, adică de a se păstra viu folclorul românesc.

Este un vechi obicei de Crăciun la români: în ajunul Crăciunului, fete și băieți pornesc pe ulițele satului, cântând o varietate de colinde, legate de Nașterea Domnului. Plugușorul este un alt obicei de Crăciun străvechi, în care cete de flăcăi pornesc cu plugul, semnificând un ritm de fertilitate, constând într-o urare care să aducă recolte mai bogate în anul care vine. Acest obicei de Crăciun aduce veselie și culoare sărbătorilor de iarnă.

Obiceiul de Crăciun de a merge cu capra are legătură cu sporul de animale în turmele păstorilor, fiind un ritual care aduce roade mai bogate în anul care vine. Cei care merg cu Steaua sunt mai ales copii între 7 și 14 ani. Obiceiul are o semnificație religioasă fiind legat de steaua care s-a arătat celor trei magi de la Răsărit. Copiii merg la colindat cu o stea mare, din lemn, gătită cu hârtie colorată și crenguțe de brad.

Sorcova este un obicei de Crăciun care are loc chiar de Anul Nou și constă dintr-o urare pe care o face un băiat gazdelor sale cu ajutorul unei crengi de brad împodobite cu hârtie colorată.

Fragment convorbire cu Părintele Aldea: Ceea ce dădea Credinței formă, ceea ce o făcea să rodească mii de roade, era **obștea**. Aceasta era un trup cu multe organe, un trup având să împlinească și trebuințele sale ca întreg dar și trebuințele părților totodată. Și făcea acest lucru, atât de deplin cât se poate pe pământ. Desigur, vorbesc despre **obștea** creștină românească de altă dată.

Toate obiceiurile sau datinile sau tradițiile noastre **adevărate** vin din această **viață de obște** a Românilor de altădată, viață în care fiecare lucru și fiecare faptură își avea locul său, loc rânduit de Dumnezeu și conform cu Învățătura Sa. Dintr-o asemenea viață se naștea, firesc, o artă vie, adevărată, deplină, a trăirii Credinței lui Hristos. Sincer, nu știam asta atunci când am început să studiez folcloristica și etnologia. Ba nici nu-mi imaginam că se poate așa ceva pe pământ.

Complexitatea **creștină** a vechiului folclor românesc este inimaginabilă. Spunea cineva că poți reface Evangheliile din colindele românești. Ei bine, din Folclorul românesc în întregul lui poți reface Sfintele Scripturi în întregime, ba chiar și mult din scrierile Sfinților Părinți. Ca să nu lungesc mai mult, mai amintesc doar că *magii* sunt simbolizați nu de colindători, ci de cei care merg cu steaua. Colindătorii propriu-ziși sunt o imagine a Apostolilor care vestesc Evanghelia Nașterii Domnului și se primeau, cândva, cu lumânare aprinsă. *Plata lucrătorului*, simbolică, ce li se dădea, era legată de această lucrare de vestire. Și cei care mergeau cu steaua erau vestitori, dar de altă factură, simbolizând, după caz, pe magi, păstori sau chiar îngerii care vesteau nașterea *în ziua Nașterii*. Mai existau și *irozii* și alte forme de reamintire și retrăire a zilelor așteptării lui Mesia și a zilelor Nașterii Domnului și fugii în Egipt. Toate acestea se împleteau cu alte fire minunate ale Învățăturii creștine. De pildă, există scara aceasta: Postul Crăciunului (cu Sfântul Andrei și Sfântul Nicolae ca lumini) / Nașterea Domnului / zilele de până la 1 ianuarie / Sfântul Vasile / Boboteaza / Sf. Ioan.

Postul este sufletul fără Hristos, nu lipsit de daruri dar încă în întuneric. / Nașterea Domnului în inima omului se face prin auzirea credinței (prooroci, apostoli etc - colindători, preotul cu icoana etc). / Credința născută se sporește prin învățătură. / Se face exorcizările și lepădările. / Se săvârșește Botezul. / Se trăiește în lume ca în străinătate, creștinul trebuind să fie înger în trup.

Pe scurt spus, că dacă e să o lungim, nu mai terminăm anul ăsta...

Culese și prelucrate de Mihai Ion și Boureanu Alexandra-Ioana

POEZII PENTRU SUFLET

„Scrisoarea unui copil către Moș Crăciun”

de pr. Emil C. Păsculescu-Orlea

Moș Crăciune,
În atâția ani de-a rândul,
Mi-ai citit în taină gândul.
Și, în noaptea de Crăciun,
Mi-ai trimis un înger bun.
Multe daruri mi-ai adus,
Când dormeam în visuri dus!...
Uite, ce te rog acum:
Să te-abați puțin din drum
Și, din sacul fermecat,
Parte bună să le faci
Și copiilor săraci.
Și mai fă-le-o bucurie:
Scapă-i, zău, de sărăcie!
Pâine să le pui pe masă,
Veselie dă-le-n casă...
Apoi, te-aș ruga fierbinte,
Adu-ți și de mine-aminte:
De mai ai vreo jucărie,
Poți să mi-o aduci și mie.

Despre autorul acestei poezii nu avem foarte multe informații.

Știm doar că părintele Emil C. Păsculescu-Orlea s-a născut la 9 iunie 1901, în comuna Orlea, județul Olt.

A slujit ca preot paroh în București și s-a numărat printre slujitorii Bisericii arestați în perioada 1945-1989.

A fost întemnițat între anii 1952-1955, fără să fie judecat și condamnat.

Din scrierile sale am ales această frumoasă poezie ca dar de sărbători

COLIND – „CERURILE S-O GRĂIT”

Cerurile s-o grăit [bis]
Din apus la răsărit [bis]
Un prunc mic o izvodit
Și pă pământ o zănit
Din urât făcut frumos
Și curat din păcătos
Coborât-a cerul jos
Într-un cuvânt luminos
Și pe noi ne-o rădicat
De-a dreapta ne-o așăzat
Înc-o dată lăudat
Fie binecuvântat

Moș Crăciun

de Radu Gyr

Tu iarăși ai, om bun de azi,
Crăciun, cu ramuri verzi de brazi.
Colindul Sfânt tu iar îl ai,
Din glasuri coborând din rai.
Azi iarăși vine Moș Crăciun
Cu obiceiul lui străbun,
Cu Dalbe flori și Moș Ajun
Și zeci colinde de Crăciun.
La Pruncul Mic, și Luminat
Cu toții merg la închinat,
Tu om al veacului de'acum,
Oprește-te puțin din drum,
Căci vreau și eu acum să-ți spun,
La geam, Colindul de Crăciun.
Să știi și tu că Dumnezeu,
Făuritorul tău și-al meu,
Dintr-o Fecioară-I zămisliț,
În iesle, pe pământ venit.
Și azi se naște pentru noi,
Noi, fii ai vremurilor noi.
Mereu să credem cu temei
Noi, oameni din mileniul trei,
Că Moș Crăciun dac-a venit,
De Dumnezeu ni-i dăruit.

Poezii culese de Florentina

DIN VISTERIA CĂRȚILOR O COLINDĂ DE CRĂCIUN (A Christmas Carol)

de Charles Dickens

Deși este un autor din afara spațiului Ortodox, Dickens reușește să surprindă în această povestire, într-un mod simplu și direct, o serie întregă de esențe duhovnicești importante pentru raportarea fiecăruia dintre noi la viața de zi cu zi. Personajul principal este Ebenezer Scrooge, un om de afaceri caracterizat de alții și de propriile lui fapte ca fiind meschin, zgârcit și rău cu cei din jur, indiferent la suferințele și nevoile altora inculzându-i aici și pe cei apropiați lui. Pe copii nu îi poate suporta, glasul și veselia lor îl irită, de săraci și nevoiași nu vrea să audă, milostenie nu face iar cu propria sa familie a răcit relațiile de mult timp. Cu funcționarul lui se poartă urât, exploatându-l fără măsură deși știe că acesta are o familie numeroasă de întreținut în spate. Mai presus de toate acestea însă urăște Crăciunul, din motive pe care cititorul le va descoperi unul câte unul pe parcurs. Singurul lui asociat moare în ajun de Crăciun.

La șapte ani de la moartea lui, într-o noapte friguroasă (tot de ajun), Scrooge are o nălucire: sufletul fostului asociat i se arată. Îi spune că se află în chinuri din pricina vieții pe care a dus-o, din pricina faptului că toată existența și-a petrecut-o alergând după niște fantome: banul și bunăstarea. Îi mai spune însă că pentru el mai există o șansă, aceea de a se îndrepta pe finalul vieții. În acest scop, urmează să fie vizitat de trei "spirite", menite să-i arate o oglindă a vieții lui trecute, prezente și viitoare, dacă lucrurile continuă pe făgașul de până acum.

Cei trei mesageri, numiți în carte "fantome" (sau "ghosts", adică spirite, suflete), îl "vizitează" în ordine crescătoare: "fantoma" Crăciunului ce a fost, "fantoma" Crăciunului prezent și cea a Crăciunului ce va să fie. Este purtat prin locuri din copilărie și tinerețe, arătându-i-se faptul că singurătatea și răceala vieții lui actuale este rezultatul direct al alegerilor greșite pe care le-a făcut de-a lungul timpului. În prezent poate vedea că a ajuns subiect de bârfă al întregii comunități, iar viitorul arată ... cum altfel decât sumbru? Prin viața care a dus-o și-a pregătit o moarte urâtă, fără nimeni căruia să-i pese de el alături, urmând să-și dea sufletul în mâinile unei "fantome" întunecate, care a venit să-și ceară dreptul de a-l duce la chinuri. Ce se va întâmpla în final vă invit să aflați citind această minunată carte.

Lucian Cornianu

FILMUL SĂPTĂMÂNII HOȚII DE BICICLETE

Cu toate că apropierea sărbătorii Nașterii Domnului este un prilej de bucurie, recomandarea noastră pentru săptămâna aceasta este un film extrem de trist. Motivul: prea multă agitație, prea multă falsă strălucire în jurul nostru, prea multă energie risipită, prea puțină atenție îndreptată către lucruri esențiale.

Despre acțiunea filmului nu o să spun nimic. Nu este nevoie de acest lucru. Doar atât: o familie într-o situație de criză... !

E un film, o ficțiune... nu este o realitate, dar ca privitor te îndeamnă să te gândești la lucruri simple, la lucruri de bun simț și în același timp la lucruri esențiale.

Propunere de Alexandru Nedelcu

POVESTIOARĂ

Demult, trăia într-un sat un brutar renumit pentru pâinea sa. Dar, într-o zi, brutarului i se păru că sunt cam ușoare bucățile de unt pe care tocmai le cumpărase de la un țaran și le așeză pe cântar. Când colo, ce să vezi ?? În loc de 1 kg, cât trebuia să aibă o bucată, fiecare cântărea doar 800 de grame. Supărat foc, omul s-a dus degrabă la judecători spunând că țaranul înșală lumea și cerând, bineînțeles, pedepsirea acestuia. N-au trecut nici două ceasuri și țaranul a fost adus în fața judecătorului, care l-a amenințat:

- Dacă este adevărat ce spune brutarul, că îi înșeli pe oameni la cântar, te bag imediat la închisoare.

- Să-mi fie iertat - zise țaranul - dar sunt nevinovat.

- Cum îndrăznești să minți ? - sări brutarul. Chiar astăzi am cumpărat aceste bucăți de unt de la tine. Domnule judecător, trebuie să-l închideți pe acest șarlatan, care a încercat să mă păcălească!

- Așa este, omule ? - spuse atunci judecătorul. Este untul acesta al tău ?

- Al meu este, însă, vedeți dumneavoastră, eu nu am prea mulți bani.

Mi-am cumpărat un cântar, dar nu am mai avut bani și pentru greutatea, așa că pun unt pe un braț al cântarului, iar pe celălalt pun o pâine de-a brutarului, care - zice el - are 1 kg. Acum, dacă pâinea brutarului n-a avut 1 kg, eu ce vină am ?

Auzind una ca asta, judecătorul a cântărit imediat o pâine și, într-adevăr, aceasta nu avea decât 800 de g. În locul țaranului, la închisoare a ajuns adevăratul vinovat, brutarul, care nu doar că înșela oamenii, dar mai dorea și să fie aspru pedepsit cel care ar fi făcut exact ca el.

Culeasă de Lucian Cornianu

O REȚETĂ PE SĂPTĂMÂNĂ TORT MOȘ CRĂCIUN

Ingrediente:

Pentru blat- 300g făină, 375g zahăr, 6 ouă, 9 linguri apă fiartă, 1 praf copt, 1 plic zahăr vanilat.

Pentru sirop: 4 linguri zahăr, 250ml apă, 1 esență rom.

Pentru ornare: 500ml friscă lichidă, cremă de ciocolată, 1 plic gelatină roșie, colorant alimentar roșu și galben.

Mod de preparare: Se bat albușurile cu zahărul, separat se amestecă gălbenușurile cu făina, se adaugă treptat apa fiartă, praf de copt și vanilie și peste gălbenușuri se pune din albușurile bătute câte o lingură amestecându-se încet până se obține blatul care se coace într-o tavă dreptunghiulară. Se taie blatul în două, se însiropeaza și se umple cu crema de ciocolată. Se taie din dintr-o latură a blatului astfel încât să formeze un triunghi care va fi căciula moșului. Se taie și cealaltă parte a blatului ca sa-i dăm o forma rotundă și să formăm barba. Părțile rămase le duci în partea opusă celei din care ai decupat-o pentru a forma motul căciunii și barba. Unghiul drept să fie la mijloc. Se pregătește gelatina și se colorează căciula. Se pune o lingură de gelatină pe o farfurioară pentru a se forma gura. Se colorează 200ml friscă în roz pentru față. Din crema de ciocolată oprită se desenează ochii și ochelarii, conturul nasului se face cu ciocolata și interiorul cu frișca galbenă. Se ornează cu frișcă întregul tort.

SFATURI UTILE DIN ALE BUCĂTĂRIEI

În patiserie și cofetărie este foarte important să folosiți materii prime de calitate, dar și respectarea temperaturilor și a timpilor de coacere. De asemenea, alegerea formelor și materialelor din care sunt confecționate acestea, pot influența calitatea produsului. Utilizați ustensilele și echipamente potrivite procedurii sau procesului de preparare pe care îl faceți pentru a avea succes deplin.

Culese și recomandate de: Mihai Adriana

EVENIMENTELE SĂPTĂMÂNII

22-28 decembrie 2008

Luni, 22 decembrie – Sf. Ierarh Petru Movilă, Mitropolitul Kievului
ora 11:00 – Teatrul Ion Creangă-Tolba lui Moș Crăciun

Marți, 23 decembrie - ora 11:00- Teatrul Ion Creangă – Aventuri la Școala Piraților

Miercuri, 24 decembrie - Cuv.Muceniță Eugenia (Ajunul Crăciunului)

Joi, 25 decembrie - Nașterea Domnului (Crăciunul)

Vineri, 26 decembrie - Soborul Maicii Domnului, Cuv. Nicodim de la Tismana (Harți)

Sâmbătă, 27 decembrie - Sf. Apostol Întâiul Mucenic și Arhidiacon Ștefan

Duminică, 28 decembrie - Sfinții 20.000 Mucenici arși în Nicomidia

Recomandări de Bunda Florentina

ANUNȚURI

În cadrul ACESDS există proiectul de organizare cursuri diverse, seri filocalice (întâlniri de discuții cu vizionări de filme și documentare, audiții conferințe, lectură, etc). De asemenea vor fi organizate pelerinaje, vizite sociale, excursii, ș.a.

Pentru propuneri și înscrieri vă rugăm să ne scrieți la adresa de e-mail: **cuvintedefolos@gmail.com** sau să ne contactați duminica, după Sfânta Liturghie, la pangarul Bisericii Sfântul Daniil Sihaștrul din str. Covasna nr. 23-25, sect. 4, București